

PŘINÁŠET SÁM SEBE

První čtení: Římanům 12

- *Jaké to bylo, když jsi uvěřil/uvěřila? Jak vypadal tvůj běžný den/týden?*
- *Jak se to změnilo? Jak to se mnou vypadá dnes?*
- *Těší mě povídat si s Bohem? Raduji se z toho, když otvírám Boží slovo? Baví mě ještě setkávat se druhými křesťany?*

Naše dnešní slovo vychází z čteného textu na začátku bohoslužby, konkrétně jeho první verš:

Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou obět'; to ať je vaše pravá bohoslužba.

Bohoslužba – v češtině je to zvláštní slovo. Zahrnuje v sobě totiž oba směry.

První směr je od nás k Bohu. Sloužíme Bohu, abychom se mu přiblížili. Usilovně se snažíme nabídnout mu to nejlepší. Nebo alespoň se domníváme, že mu nabízíme to nejlepší. Mnohdy je to skutečně upřímné a také všelijak neumělé.

Jindy je to spíše z pocitu povinnosti, nebo podvědomého „co kdyby“, a děláme všechno pro to, abychom si zajistili Boží přízeň. Ať už chceme, nebo ne, může to být někdy z naší strany hokynářský kalkul: „*prostě si to nechci u Boha rozházet...*“

Ale též, a to bez ohledu na církevní či sborovou příslušnost, to může být divadlo pro ty, kteří jsou pro mě důležití – ukázat, jak jsem na tom dobře, že jsem lepší, než ti druzí, nebo jak jsem strašlivě hříšný a jak si to uvědoměle uvědomuji...

Jenže to zvláštní slovo zahrnuje i druhý směr – **od Boha k nám**, což znamená, že se Bůh setkává s člověkem, aby se mu **dal poznat a posloužil mu**: poznáním, a především možností osobní proměny.

Když se na celou dvanáctou kapitolu podíváte, zjistíte, že její první verš je pobídkou, a celá dvanáctá až patnáctá kapitola jsou hodně praktickým návodem na to, jak mohu „sám sebe přinášet jako živou svatou, Bohu milou obět'“.

- *Co by podle tebe měla správná bohoslužba zahrnovat?*

Mám za to, že **především a hlavně vždycky tebe (sebe)**. Být přítomen, přihlásit se „**Pane Bože, haló, tady jsem! Jsem tu, protože jsi mě pozval. Chci být dneska zase s Tebou!**“

- ***Jak poznáte, že je něco živého?***

Když je něco živého, tak se to vždycky **nějak projevuje**. Rád si připomínám dobu, kdy naše děti byly malé. Na Vánoce jsme měli jednoho nebo dva kapříky ve vaně. Vypadali vždycky vykuleně a unaveně, skoro se nehýbali. Ale děti je uměly vařečkou vždycky pěkně popohnat a to byste viděli, jak se kapříci najednou pěkně rychle mrskali. Když to situace vyžadovala, dokázali být plní života.

Co tím chci vyjádřit? **Vztah s Bohem z naší strany má být živý**, protože se chcíplotinami sotva co pořídíte. **Život je vždycky aktivní**. Zatímco přežívání, či dožívání bývá většinou zatuhlé či pasivní.

Studenti to znají: „*Dnešní odpoledka, no to je fakt děsněj vopruz. Kdo vymyslel fyzikální praktika po těláku, kdy se běhá na čas na jednu míli, a navíc po obědě, kdy nám naservírují vepřo-knedlo-zelo? Musíme to nějak přežít...*“ No a nasadí se pasivní rezistence – hlavně v těch laborkách nikam moc nekvaltovat.

Pak jsou horší situace. Setkal jsem se s chlapcem, který má **poruchu metabolismu spojenou se svalovou dystofií**. S jeho chřadnoucím tělem chřadne i jeho mysl. Dříve byl celkem bystrý, ledacos zvládal, rád se pohyboval i učil. Jenže s postupujícím věkem se jeho stav jenom horší. Před nějakým časem alespoň pasivně naslouchal a pohybem hlavy dal najevo, že je přítomen. Dnes už jen sedí a je pro něj těžké i obyčejné dýchání, pouhá existence. **Je pouhým stínem toho původního chlapce**. V jeho případě jde skutečně už jen o dožívání.

Po třech desetiletích života s Bohem s hrůzou zjišťuji, že s životem víry to u nás leckdy vypadá podobně. Připadá mi to, jako bychom byli **uštvaní závodem a upěchovaní jídlem**. Nebo jako by se nám **pokazil duchovní metabolismus**, naše svaly víry stále více ochabují. Jako bychom se stávali pouhými stíny toho, kým jsme byli. **Víte, s čím se občas setkávám?**

„*Mám toho moc a na Pána Boha nemám čas. Bibli/Nový zákon už jsem přeci jednou/dvakrát/desetkrát přečetl, tak proč bych to dělal znova? Nenajdu tam přece nic nového. Ti druzí jsou po deseti letech pořád stejní a pořád řeší ty samé problémy, lepší, když se s nimi potkám jen občas... Jsem moc unavený z práce, z povinností natolik, že už nemám na to, abych ještě někde něco zařizoval, nebo se někomu extra věnoval...*“

- *Vymlouváš se někdy? Na co nejčastěji?*

Možná na to, že nemáme dostatek času, jak v písničce „*Někdy příště...*“, zpívá Olda Říha z Katapultů.

Jako bychom najednou zapomněli, že tam, kde právě jsme, jsme především díky Boží dobrotě, trpělivosti a milosti.

Tím neříkám, že bychom snad sami neusilovali o dobré věci: o to být nejlepší v tom, co děláme. Každý na sobě nějakým způsobem pracuje. (A těší mě starší lidé, s nimiž se setkávám, kteří usilovně pracují na tom, aby nezapomínali, a udržují se v mentální kondici, a když to jde tak i v kondici fyzické...)

Mám ale za to, že stále častěji zapomínáme na skutečnost, že většině z nás Bůh **dopřál zdraví, dalším moudrost v rozhodování, jiní našli odvahu něco risknout, protože měli především naději v Bohu samotném** a proto si troufli překonávat nepřekonatelné. Některým **Pán Bůh otevřel nové příležitosti**, o kterých jsme ani nesnili, a jiným zase **uzavřel věci, které by je stáhly nebo zahubily...**

Ač to tak možná zní, **nemyslím to jako výčitku – jde o smutné konstatování**, které vztahuji na svou generaci, na sebe sama.

Pokud však rozumím tomu, jak Bůh s námi jedná, pak se na to mohu dívat následovně: **to všechno bylo včera, dnes je však nový den. Zase mohu začít!** Byl jsem unavený, nechtělo se mi, někdo mě zprudil, někdo se ke mně choval ošklivě, řekl mi něco nehezkého? **To bylo včera. Dneska je nový den. Zase mohu začít!**

Je to jako se vstáváním z postele. Když chceš den aktivně prožít, musíš vylézt a začít. Třeba tím, že se půjdeš nejdřív vyprázdnit. To vlastně není špatný začátek. Nakonec i před Bohem čas od času potřebujeme vyprázdnit to, co tíží naše svědomí, našeho Ducha.

A tak mám-li být životu obětí – pak se určitým způsobem Bohu ve vzájemném setkání vydávám, vracím, nabízím to nejcennější, co jsem od něho dostal – život: „**Tady jsem a stojím o to, abys právě dnes se mnou a skrze mne jednal.**“

Mám být obětí svatou.

- *Jak si představujete někoho skutečně svatého?*

At' už říkáme cokoli, je to se svatostí podobné, jako v té dětské písničce: „*Až já budu velká, bude ze mě selka...*“

Děvče v ní slibuje, že až bude **svatá** (v písničce tedy bude **selka**) a když pak k ní přijdete, dostanete krajáč mléka. Ale skutečnost je taková, že až bude svatá, nic od ní nedostanete...

Svatým se nestaneš úsilím, svatým jsi v okamžiku, kdy Tě Pán Bůh pro sebe oddělil. Tvůj život se má stát prostorem, v němž je posvěcováno Boží jméno.

- ***Dáváš ve svém životě: ve svém myšlení i jednání dostatečný prostor Bohu? Nebo alespoň nějaký prostor?***

Sám si s Hospodinem povídám někdy takhle: „*Nerozumím tomu, proč sis vybral zrovna mě. Do krásy Kena mám daleko, do intelektu Einsteina ještě víc, o vytrvalosti Zátopka ani nemluvě. Jsem si vědom svých chyb a selhání, a co si budeme říkat, nerad se k nim přiznávám. Však to sám dobře víš. Ale když už sis mě vybral, tak se mnou jednej a používej mě. Dost často nerozumím sice tvým záměrům, ale poznal jsem tvou lásku a tví milé srdce a těm naprosto důvěřuji...*“

- ***Co k lepšímu proměňuje tvůj život? Co má na něj vliv?***

Mám za to, že je to především zájem, přijetí a láska.

Mám být obětí Bohu milou.

- ***Co je pro tebe milé?***

Většinou všechno to, co ti působí radost, co tě naplňuje. Často tím nejmilejším jsou ti, kteří jsou nám blízko. Určitě ti nejsou milí ti, kdo se vztekají, kdo tě podrazí, kdo ti nepomohou, kdo se hádají, kdo nikdy neustoupí...

Když občas nabírám k nějakému výbuchu hněvu, probleskne mi hlavou myšlenka: „Bude to Bohu milé?“ Hněv je někdy na místě – je to reakce na něco, co není zcela v pořádku a napovídá nám, že je potřeba věci změnit. Ale výbuch je výbuch a zanechá za sebou děsnou paseku.

A tak místo nemilých věcí se zaměřme na ty Bohu milé. Staňme se podle návodu v kapitolách dvanáct až patnáct skutečnými **Bohumily**. Máš-li obdarování učit, uč; pokud máš dar služby, služ; jestli jsi dobrý v povzbuzování druhých, začni to dělat; pokud se staráš o trpící, dělej to s radostí; pokud máš obdarování prorocké, pak ho začni používat.

Jednoduše řečeno: **ZAPOJ SE** – bez ohledu na věk a dosavadní zkušenosti. Když nevíš jak, přijď za někým ze starších sboru, nebo za někým zkušenějším a zeptej se.

V tom všem se zároveň můžeme navzájem učit lásce bez přetvářky – tedy mít někoho rád, aniž bych z toho měl prospěch, můžeme se učit radovat s radujícími a plakat s plačícími a pro ty druhé třebaš něco i udělat.

Na středeční skupince s dámami jsme mluvili o tom, co jsme jako mladí křesťané prožívali. Shodli jsme se na tom, že jsme **vnímali prostředí svých sborů jako prostor, kde se vzájemná láska a zájem daly doslova krájet**. A že mnohé z těch věcí se vytratili z našeho osobního ale i sborového života.

Jak to bude dál, je jen na nás, na naší touze, ale také na ochotě něco aktivně udělat pro druhé. **Začni sám, nečekej, až to udělají druzí, to by ses třeba nemusel vůbec dočkat.**

Na závěr bych rád znovu připomněl, že Pavel nás **vybízí pro Boží milosrdenství – Boží srdce je plné milosti**. Nemůže být jiné, protože **Bůh je dobrý**. A připravuje nám různá překvapení – určitě mnohem lepší, než to, o kterém vím, že je dnes připraveno pro nás. Sáhňte si každý na dno své židle. Čeká tam obálka a v ní vzkaz, povzbuzení, možná napomenutí, či naděje. A třeba i k následujícím společným modlitbám.

Ámen.

Petr Plaňanský (KS Nymburk 12. 1. 2020)